

Nalegaarde kunde der ikke være Tale om, efter som det fulgte af sig selv, at kun Grundejerne kunne benytte dette Redskab, da det er fast med Landjorden, og man idelig maa særdes paa og over denne ved dets Benyttelse.

Saaledes stod Sagen og vedblev at staa i Tidernes Løb, i hvilket der lidt efter lidt udviklede sig den Retsbevidsthed, at Fisseriet var frit for alle danske Statsborgere paa dansk Soterritorium, en Sætning, der maatte første Gang findes udtalt i en Forordning 2den Januar 1740 for Vimsfjorden, som dog kun havde en kort Levetid og derfor ikke findes i de almindelige Lovsamlinger. At 5—10—43 skulde hjemle Grundejerne nogen Forret til Nalefisseri var ikke antaget, hverken af Domstolene eller af Administrationen, i hvilken sidste Henseende kan efteres 2de Rancellistrivelser, der ikke ere ældre end henholdsvis af 3dje Oktober 1829 og 5te Oktober 1830 samt findes i Reskriptsamlingen og ligeledes kunne efterlaas i Tidsskrift for Fisseri, 4de Aargang, Pag. 19. Et Aftryk af dem findes hoslagt som Bilag 2. Saa vidt vides var det først Fiedler, der forkyndte den Lære, som han i sine Erklæringer til Brug for Domstolene og som Formand for Fisserikommisjonen med megen Ihærdighed søgte at skaffe Anerkendelse, at 5—10—43 skulde forstaaes saaledes, at ved samme hjemledes Grundejerne Eneret til alt Nalefisseri, enhver ud for sin Grund. Herom skrives i Fisserikommisjonen af Fiedler af-fattede Betænkning:

„Det følger af Grundejerens Eneret til Nalegaardsfisseri, at ingen maa ud for hans Grund ved Ruser eller Garn, indrette sig til Nalefangst, drive Nalefisseri saa vidt, som Grundens Bestaafenhed tilsteder Anlæg af Nalegaarde, uden Hensyn til om Grundejeren i Djebliffet har Naleruser udsatte paa det paagældende Sted, idet det beror paa hans Forgodtbefindende, hvor stærkt paa hvilke Steder, og med hvor mange Redskaber han vil drive dette Fisseri ud for hans Ejendom“.

Smidlertid fulgte man ikke Fisserikommissionen heri ved Fisseriloven af 5te April 1888. Medens nemlig Fisserikommissionen altsaa vilde give Grundejerne Eneret ogsaa til at fiske med Naleruser, selv naar disse ikke udsættes i Forbindelse med Nalegaarde, bestemmer Fisserilovens § 3 affurat det modsatte, idet det i samme udtrykkelig er tilladt andre at drive Fisseri ud for Kysten med fritstaaende Naleruser, naar de kun ikke anbringes i en saadan Nærhed af de i Forbindelse med Nalegaarde eller Nalestader udsatte Naleruser, at det skader Fisseriet med disse. Det er hermed, i Modsetning til, hvad Fisserikommissionen vilde, slaaet fast, at med den nævnte Begrænsning er det enhver tilladt at fiske med fritstaaende Naleruser ud for Kysten.

Hvad der dog i Praksis har været et meget soleligt Savn er, at Loven ikke indeholder nærmere Bestemmelser om, hvor langt andres Fisseri skal holde sig fra Nalegaardene for ikke at anses at skade Fisseriet med disse. Det er paa Afhjælpning af dette Savn, at Vædringsforslag 18 gaar ud. Selvfølgelig ere saadanne Regler lige saa uøvede med Hensyn til Nalegaarde som paa andre Omraader, hvor Fisseriloven tender lignende, saasom i § 10 om Bundgarn, i § 11 om Fjorde og Vandløb og i § 20 om Redskaber i Vimsfjorden.

At der i Fisserilovens § 3 staar „Nalegaarde eller Nalestader“ har sin Grund i, at Fiedler, som har skrevet disse Ord, om end med Urette, paastod, hvad han udtrykkelig siger bl. a. i en Afhandling i Tidsskrift for Fisseri, Bind I. Side 79, at Nalegaarde paa Sjælland benevnes Nalestader, hvorfor han i § 3 benyttede begge Udtryk som ensbetydende, medens han i § 34, hvor der alene er Tale om jydske Forhold, kun benyttede det ene Ord „Nalegaarde“. Ligesom det gik med den mindre heldige Redaktion af Loven af 9de Marts 1872 om „Forbud mod Fisseri med Bundslæbevaad“, at den uheldige Følge af samme blev, at man ikke vidste, hvad det var for et Redskab, der var ment, hvilket